

Arrest

nr. 169 744 van 14 juni 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 15 februari 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 januari 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. VANCRAEYNES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 10 augustus 2015 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

1.2. Aan de hand van de vingerafdrukken van verzoekster en het visuminformatiesysteem (VIS) wordt vastgesteld dat de Tsjechische autoriteiten haar een visum verstrekten.

1.3. Verzoekster wordt op 6 oktober 2015 gehoord in het kader van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

1.4. Op 15 oktober 2015 richt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een verzoek tot overname aan de Tsjechische autoriteiten.

1.5. Op 4 december 2015 aanvaarden de Tsjechische overheden de overname en de verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag in overeenstemming met artikel 12, tweede lid van de Dublin III-verordening.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 15 januari 2016 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op dezelfde dag ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten:

naam: [A. A.]

voornaam: [N.]

[...]

nationaliteit: Syrië (Arabische Rep.)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Tsjechië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 12(2) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013.

De betrokkene, staatsburger van Syrië, vroeg op 10.08.2015 asiel in België samen met haar twee minderjarige kinderen. Ze legde geen identiteits- of reisdocumenten voor. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de betrokkene op 08.07.2015 een visum aanvroeg bij de Tsjechische consulaire diensten te Beiroet (Libanon) en dat het visum werd verstrekt.

De betrokkene werd gehoord op 06.10.2015 en verklaarde dat ze op 30.07.2015 van Syrië naar Libanon vloog.

Op 05.08.2015 vloog ze vandaar met een smokkelaar en met een officieel visum naar Griekenland, vanwaar ze twee of drie dagen later verder vloog naar België. De betrokkene stelde dat ze niet weet wat er met haar paspoort gebeurde.

De betrokkene stelde de echtgenote te zijn van [A. A.] [OV ...], wiens asielaanvraag ook het voorwerp was van een verzoek voor overname aan de Tsjechische instanties. De Tsjechische instanties stemden in met de behandeling van zijn asielaanvraag en hij ontving op 17.12.2015 een beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Op 15.10.2015 werd een overnameverzoek gericht aan de bevoegde Tsjechische instanties, die op 04.12.2015 met toepassing van artikel 12(2) van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor overname van de betrokkene en met de behandeling van haar asielaanvraag.

De betrokkene stelde dat ze besloot asiel te vragen in België omdat ze België een mooi land vindt en de Belgische instanties volgens haar de situatie van de Syriërs het best begrijpen.

Tijdens een bijkomend verhoor d.d. 15.01.2016 uitte de betrokkene geen verzet tegen een behandeling van haar asielaanvraag door de Tsjechische instanties. Ze stelde uitdrukkelijk daar geen probleem mee te hebben.

Middels een tussenkomst van haar advocaat d.d. 14.01.2016 verzoekt de betrokkene de Belgische instanties wat haar asielaanvraag betreft gebruik te maken van de soevereiniteitsclausule. De betrokkene verwijst naar de uitspraken van de Tsjechische president Milos Zeman over immigranten en moslims en naar zijn deelname aan een anti-immigratie manifestatie. Hieruit dient volgens haar te worden besloten dat er geen garantie is dat haar asielaanvraag conform de standaarden zal worden behandeld en ze zal worden opgevangen conform de standaarden ter zake. Verder voert de betrokkene aan dat asielzoekers in Tsjechië systematisch het voorwerp zijn van detentie. Bij het schrijven zijn de volgende documenten gevoegd : "Détention, alternatives a ma détention, et expulsion", ongedateerd; AFP, "L'ONU dénonce l'accueil indigne des migrants en République tchèque", 22.10.2015; "Le président tchèque participe a une manifestation anti-immigration et anti-islam".

De betrokkene verklaarde, op haar echtgenoot en kinderen na, geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees

asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat ze door een overdracht aan Tsjechië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Zoals vermeld uitte de betrokkene tijdens het bijkomende verhoor d.d. 15.01.2016 geen verzet tegen een behandeling van haar asielaanvraag door de Tsjechische instanties, maar verzocht ze middels een tussenkomst van haar raadsman de Belgische instanties toch de soevereiniteitsclausule toe te passen. Betreffende de verwijzing naar de uitspraken van de Tsjechische president Milos Zeman benadrukken we dat het Tsjechische presidentschap een voornamelijk ceremoniële functie heeft en het regeringsbeleid niet bepaalt. We merken verder op dat Bohuslav Sobotka, eerste minister van Tsjechië, de uitspraken van Zeman in duidelijke bewoordingen veroordeelde. Verder wensen we er op te wijzen dat het feit dat een politicus dergelijke uitspraken doet -ook andere politici in andere lidstaten deden gelijkaardige uitspraken- niet impliceert dat een overdracht aan Tsjechië een schending betekent van artikel 3 van het EVRM.

Betreffende de opwerping dat Tsjechië zich schuldig maakte aan de systematische detentie van asielzoekers merken we op dat het door de betrokkene aangebrachte document "Détention, alternatives a ma détention, et expulsion" betrekking heeft op mensen, die aan de Tsjechische buitengrens en meer bepaald de luchthaven van Praag worden weerhouden en asiel wensen te vragen ("Les personnes qui arrivent par voie aérienne en République tchèque pour y demander asile sont transférées dans un "centre d'accueil" situé dans l'aéroport Vaclav Havel de Prague"). Wat de kritiek van Zeid Ra'ad Al Hussein, Hoge Commissaris voor Mensenrechten van de Verenigde Naties op de detentie van immigranten in Tsjechië betreft merken we op dat de vasthouding van immigranten louter vanwege hun hoedanigheid van immigrant wordt gehegeld, verder voornamelijk gewezen wordt op de omstandigheden in een bepaald centrum namelijk dat van Bela-Jezova, maar niet wordt gesteld dat de vasthouding van asielzoekers in Tsjechië een systematisch karakter heeft. We benadrukken dat de betrokkene en haar kinderen geen personen zijn die aan de Tsjechische buitengrens en meer bepaald de luchthaven van Praag werden weerhouden en aan Tsjechië zullen worden overgedragen op grond van een expliciet akkoord tot het behandelen van de asielaanvraag van de betrokkene. Het feit dat de detentie van vreemdelingen in het algemeen in Tsjechië het voorwerp was van kritiek betekent volgens ons niet dat per definitie moet worden aangenomen dat de betrokkene en haar gezin na overdracht het voorwerp zullen zijn van detentie.

Tsjechië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat

Tsjechië het beginsel van nonrefoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt.

Tsjechië stemde op 04.12.2015 met toepassing van artikel 12(2) van Verordening 604/2013 in met de behandeling van de door de betrokkene in België ingediende asielaanvraag. Indien ze dat wenst zal haar aanvraag door de Tsjechische instanties worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten. Tsjechië kent net als België de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden.

Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Tsjechische autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Verder kent Tsjechië onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Verder zijn we van oordeel dat het eventueel wijzen op het feit dat in Tsjechië, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers niet aantoonde dat personen, die aan Tsjechië worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van de opvang en behandeling van asielzoekers in Tsjechië is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen.

De betrokkene stelde geen gezondheidsproblemen te kennen. Ze maakte ook geen gewag van problemen inzake de gezondheid van haar kinderen. We benadrukken dat betrokkene en haar kinderen in Tsjechië in hun hoedanigheid van verzoekers van internationale bescherming de nodige zorgen of geneesmiddelen zullen verkrijgen. Verder zijn we van oordeel dat de betrokkene in het kader van haar asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven om te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid of die van haar kinderen een overdracht aan Tsjechië zouden verhinderen of dat de betrokkene of haar kinderen vanwege gezondheidsredenen bij overdracht risico zouden lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De Tsjechische autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat ze door een overdracht aan Tsjechië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten moet worden besloten dat er geen basis is voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene door de Belgische instanties op grond van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Tsjechische autoriteiten toekomt, met de toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen[^], tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient zij zich aan te bieden bij de bevoegde Tsjechische instanties."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 21 van de Dublin III-verordening. Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"Dat de bestreden beslissing meldt dat de verzoekster op 10 augustus 2015 in BELGIE een asielaanvraag ingediend heeft.

Dat de tegenpartij, vanaf haar vingerafdrukken vastgesteld heeft dat de Tsjechische overheden haar een Tsjechische visum uitgereikt hadden.

Dat de vingerafdrukken van de verzoekster genomen werden overeenkomstig het voorschrift van artikel 14 van de Verordening (Eu) nr. 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26 juni 2013.

Dat zij meer dan twee maanden later, hetzij op 15 oktober 2015 een verzoek tot terugname van de verzoekster en van haar kinderen aan de Tsjechische overheden gericht heeft.

Dat paragraaf 1 van artikel 21 van de Verordening 604/2013 echter meldt dat : "De lidstaat waarbij een verzoek om internationale bescherming is ingediend en die van mening is dat een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van dit verzoek, kan die andere lidstaat zo spoedig mogelijk en in ieder geval binnen drie maanden na de indiening van het verzoek in de zin van artikel 20, lid 2, om overname verzoeken.

Niettegenstaande de eerste alinea wordt, in het geval van een Eurodac-treffer met gegevens die zijn opgeslagen overeenkomstig artikel 14 van Verordening (EU) nr. 603/2013 het verzoek uiterlijk twee maanden na ontvangst van de treffer toegezonden overeenkomstig artikel 15, lid 2, van die verordening. Indien er binnen de in de eerste en tweede alinea vastgelegde termijnen geen verzoek tot overname van de verzoeker wordt ingediend, is de lidstaat waarbij het verzoek om internationale bescherming is ingediend, verantwoordelijk voor de behandeling ervan

Dat in casu vastgesteld dient te worden dat de tegenpartij het verzoek tot overname meer dan twee maanden na ontvangst van het vermeld resultaat overgemaakt heeft.

Dat gezien, overeenkomstig de bepalingen van de hierboven vermelde beschikking, het verzoek tot overname niet binnen de termijn van 2 maanden ingediend is, de verantwoordelijkheid van het verzoek om internationale bescherming in casu op BELGIE rust.

Dat de tegenpartij bijgevolg, op gevaar af van de in het middel beoogde beschikkingen te schenden, de bestreden beslissing niet aan de verzoekster mog betekenen."

2.1.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en bij uitbreiding artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat in casu de bestreden beslissingen op duidelijke wijze de overwegingen in rechte en in feite weergeven die hebben geleid tot deze beslissingen, derwijze dat verzoekster hiervan kennis heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissingen in rechte aan te vechten. De gegeven motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig. Een schending van de aangehaalde bepalingen of van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.1.2.2. De Raad stelt vast dat verzoekster met haar concrete kritiek niet zozeer aangeeft dat de formele motiveringsplicht is miskend. Wel is zij van mening dat op incorrecte gronden werd vastgesteld dat de behandeling van haar asielaanvraag zou toekomen aan de Tsjechische autoriteiten. Deze kritiek wordt onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en in het licht van het door verzoekster geschonden geachte artikel 21 van de Dublin III-verordening.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 21, eerste lid van de Dublin III-verordening stelt als volgt:

"De lidstaat waarbij een verzoek om internationale bescherming is ingediend en die van mening is dat een andere lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van dit verzoek, kan die andere lidstaat zo spoedig mogelijk en in ieder geval binnen drie maanden na de indiening van het verzoek in de zin van artikel 20, lid 2, om overname verzoeken.

Niettegenstaande de eerste alinea wordt, in het geval van een Eurodac-treffer met gegevens die zijn opgeslagen overeenkomstig artikel 14 van Verordening (EU) nr. 603/2013 het verzoek uiterlijk twee maanden na ontvangst van de treffer toegezonden overeenkomstig artikel 15, lid 2, van die verordening.

Indien er binnen de in de eerste en tweede alinea vastgelegde termijnen geen verzoek tot overname van de verzoeker wordt ingediend, is de lidstaat waarbij het verzoek om internationale bescherming is ingediend, verantwoordelijk voor de behandeling ervan.”

Artikel 14 van de bedoelde verordening nr. 603/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende de instelling van “Eurodac” voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van Verordening (EU) nr. 604/2013 en betreffende verzoeken van rechtshandavingsinstanties van de lidstaten en Europol om vergelijkingen van Eurodac-gegevens ten behoeve van rechtshandaving, en tot wijziging van Verordening (EU) nr. 1077/2011 tot oprichting van een Europees Agentschap voor het operationeel beheer van grootschalige IT-systemen op het gebied van vrijheid, veiligheid en recht, bepaalt verder:

“Verzamelen en toezenden van vingerafdrukgegevens

1. *Elke lidstaat neemt onverwijld de vingerafdrukken van alle vingers van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land, door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat, en die niet is teruggezonden of die fysiek op het grondgebied van de lidstaten blijft en niet in afzondering of bewaring wordt gehouden gedurende de gehele periode tussen de aanhouding en de verwijdering op grond van de beslissing hem terug te zenden.*

2. *De betrokken lidstaat zendt de volgende gegevens over elke in lid 1 bedoelde onderdaan van een derde land of staatloze die niet is teruggezonden, zo spoedig mogelijk en uiterlijk 72 uur na de datum van aanhouding toe aan het centraal systeem:*

- a) vingerafdrukgegevens;*
- b) lidstaat van oorsprong, plaats en datum van de aanhouding;*
- c) geslacht;*
- d) referentienummer dat door de lidstaat van oorsprong wordt gebruikt;*
- e) datum waarop de vingerafdrukken zijn genomen;*
- f) datum waarop de gegevens aan het centraal systeem zijn toegezonden;*
- g) gebruikersidentificatie van de operator.*

3. *De toezending van de in lid 2 bedoelde gegevens betreffende personen die zijn aangehouden zoals beschreven in lid 1 en die fysiek op het grondgebied van de lidstaten blijven maar die na hun aanhouding in afzondering of bewaring worden gehouden voor een periode van meer dan 72 uur, vindt, in afwijking van lid 2, plaats vóór hun vrijlating uit afzondering of bewaring.*

4. *Niet-inachtneming van de in lid 2 van dit artikel bedoelde termijn van 72 uur ontslaat de lidstaten niet van hun verplichting de vingerafdrukken te nemen en toe te zenden aan het centraal systeem. Wanneer het als gevolg van de toestand van de vingertoppen niet mogelijk is vingerafdrukken te nemen van een voldoende kwaliteit om een passende vergelijking in de zin van artikel 25 mogelijk te maken, neemt de lidstaat van oorsprong opnieuw vingerafdrukken van de personen die zijn aangehouden zoals beschreven in lid 1 van dit artikel en zendt hij deze zo spoedig mogelijk en uiterlijk 48 uur nadat zij met succes zijn genomen opnieuw toe.*

5. *Wanneer het als gevolg van maatregelen ter bescherming van de gezondheid van de aangehouden persoon of van de volksgezondheid niet mogelijk is zijn vingerafdrukken te nemen, neemt de betrokken lidstaat, in afwijking van lid 1, deze vingerafdrukken en zendt hij deze toe, zulks zo spoedig mogelijk en uiterlijk 48 uur nadat die gezondheidsredenen zijn weggevallen.*

In geval van ernstige technische problemen mogen de lidstaten de in lid 2 vermelde termijn van 72 uur met maximaal 48 uur verlengen om hun nationale continuïteitsplannen uit te voeren.”

Verzoekster is in casu van mening dat verweerder laattijdig een overnameverzoek heeft gericht tot de Tsjechische autoriteiten, waardoor overeenkomstig artikel 21, eerste lid, derde paragraaf van de Dublin III-verordening België wel degelijk de verantwoordelijke lidstaat is.

De Raad stelt vast dat het niet is betwist dat verzoekster op 10 augustus 2015 een asielaanvraag indiende bij de Belgische overheden en op 15 oktober 2015 een overnameverzoek werd gericht aan de Tsjechische autoriteiten. Wel rijst in casu de vraag of verzoeksters situatie valt onder de eerste dan wel de tweede paragraaf van artikel 21, eerste lid van de Dublin III-verordening, waarin verschillende termijnen worden gehanteerd voor het toezenden van het overnameverzoek. Zo voorziet deze bepaling in beginsel een termijn van drie maanden vanaf de asielaanvraag voor het toezenden van het overnameverzoek. Hierop is een uitzondering voorzien *“in het geval van een Eurodac-treffer met gegevens die zijn opgeslagen overeenkomstig artikel 14 van Verordening (EU) nr. 603/2013”*, situatie

waarin een termijn van twee maanden na ontvangst van de treffer geldt om het overnameverzoek toe te zenden aan de verantwoordelijk geachte lidstaat.

In casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat er geen sprake was van een zogenaamde “EURODAC-treffer”, maar wel van een hit tussen de door België van verzoekster afgenomen vingerafdrukken en het zogenaamde visuminformatiesysteem (VIS). Hieruit bleek dat verzoekster door de Tsjechische autoriteiten een visum was toegekend. VIS en EURODAC zijn systemen die van elkaar dienen te worden onderscheiden, nu elk van deze systemen een specifiek doel dient en niet noodzakelijkerwijs dezelfde persoonsgegevens verwerkt (zie bijvoorbeeld: mededeling van de Commissie aan de Raad en het Europees Parlement van 24 november 2005 over de verbetering van de doeltreffendheid, de interoperabiliteit en de synergie van de Europese gegevensbanken op het gebied van justitie en binnenlandse zaken (COM/2005/0597 def)). De vaststelling dringt zich in casu aldus op dat er geen sprake was van een overnameverzoek op basis van een zogenaamde “Eurodac-treffer met gegevens die zijn opgeslagen overeenkomstig artikel 14 van Verordening (EU) nr. 603/2013”. De Belgische autoriteiten beschikten in deze wel degelijk over een termijn van drie maanden vanaf de asielaanvraag om een overnameverzoek te richten tot de Tsjechische autoriteiten en het overnameverzoek werd bijgevolg tijdig toegezonden aan de Tsjechische autoriteiten.

Verzoekster maakt een schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 21 van de Dublin III-verordening niet aannemelijk.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Zij licht het middel als volgt toe:

“Dat de verzoekster godsdienstig en officieel met de Heer [A. A.] [DV nr. ...] gehuwd is, dat 2 kinderen uit hun verbinding geboren is, [S. A.] en [M. A.], maar dat hij eveneens met Mevrouw [A. Z.] gehuwd is [DV nr. ...] met wie de Heer [A.] drie kinderen heeft gehad.

Dat zij ongetwijfeld een kerngezin vormen in de zin van artikel 8 van het EVRM dat door hetzelfde artikel beschermd wordt.

Dat aan de echtgenoot van de verzoekster en zijn tweede echtgenote een bijlage 26 quater betekend werd.

Dat zij echter een beroep tegen de vermelde bijlage ingediend hebben.

Dat dit beroep bij het opstellen van huidig beroep steeds hangend is, zodat zij steeds wettelijk in BELGIE verblijven.

Dat de tegenpartij in de bestreden beslissing alleen meldt dat de Tsjechische overheden hun toestemming gegeven hebben wat betreft de overname van de echtgenoot van de verzoekster, van zijn tweede echtgenote en van hun kinderen.

Dat BELGIE, overeenkomstig de bepalingen van de Verordening 604/2013, dus nog steeds aangewezen kan worden als verantwoordelijk Lidstaat om hun asielaanvraag te onderzoeken.

Dat het kerngezin, dat nochtans beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM ontbonden zou worden indien de verzoekster naar de TSJECHISCHE REPUBLIEK overgebracht moest worden.

Dat de bestreden beslissing bijgevolg artikel 8 van het EVRM schendt evenals de andere beschikkingen die in het middel beoogd worden.”

2.2.2. Verzoekster betoogt dat haar echtgenoot en diens eerste echtgenote weliswaar eveneens het voorwerp uitmaken van beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij Tsjechië wordt aangeduid als zijnde de lidstaat verantwoordelijk voor de behandeling van hun asielaanvragen, doch zij hiertegen in beroep gingen en aldus nog steeds wettelijk in België verblijven. Dit betoog mist evenwel feitelijke grondslag, in die zin dat het door hen ingediende beroep geenszins schorsende werking heeft en er aldus geenszins nog sprake is van enig ‘wettelijk’ verblijf. Verzoekster betoogt vervolgens dat verweerder in de bestreden beslissingen enkel duidt dat Tsjechië zijn toestemming heeft gegeven wat betreft de overname van haar echtgenoot en diens tweede echtgenote en dat bijgevolg België overeenkomstig de Dublin III-verordening nog steeds kan worden aangewezen als zijnde de verantwoordelijke lidstaat. Dit betoog mist andermaal feitelijke grondslag, in die zin dat in de thans bestreden beslissingen wel degelijk ook wordt aangegeven dat reeds een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen in hoofde van

verzoeksters echtgenoot. Verzoekster geeft ook duidelijk aan hiervan kennis te hebben. De Raad stelt vast dat de verblijfsrechtelijke situatie van de verschillende gezinsleden dezelfde is, nu zij allen het Belgische grondgebied dienen te verlaten en zich naar Tsjechië dienen te begeven voor de behandeling van hun asielaanvragen. Aldus blijkt geenszins dat de thans bestreden beslissingen, zoals verzoekster lijkt voor te houden, enige scheiding van leden van het kerngezin tot doel of gevolg heeft. In deze situatie blijkt niet dat verweerder in de bestreden beslissingen enige verdere motivering betreffende een mogelijke scheiding van leden van hetzelfde kerngezin diende op te nemen of dat deze beslissingen zijn genomen met miskennis van artikel 8 van het EVRM.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoekster voert in een derde middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 3 en 5 van het EVRM. Zij stelt als volgt:

“Dat de verzoekster aan de tegenpartij gemeld heeft dat zij wegens verschillende redenen niet naar de Tsjechische Republiek wou terugkeren.

Dat zij via haar raadsman namelijk aangeduid heeft dat de TSJECHISCHE REPUBLIEK haar asielaanvraag niet ernstig zou onderzoeken en dat deze volledig tegen de moslims was, maar dat zij eveneens het risico loopt bij haar aankomst onmiddellijk in een gesloten centrum geplaatst te worden.

Dat zij een asielaanvraag in BELGIË wenste in te dienen, omdat zij in fine hoopt dat deze nauwgezet onderzocht zou worden en dat zij de totaliteit van de elementen die haar vertrek uit SYRIË rechtvaardigde zou kunnen laten gelden.

Dat de toestand van de asielaanvragers in de TSJECHISCHE REPUBLIEK volgens een verslag van het UNHCR uiterst problematisch is.

Dat de Tsjechische Republiek inderdaad voorziet dat de asielaanvragers tijdens hooguit 120 dagen, hetzij tijdens een periode van 4 maanden in een gesloten onthaalcentrum geplaatst worden.

Dat anderzijds, volgens een artikel van de Verenigde Naties : 'L'ONU critique la détention systématique des migrants et réfugiés' (Stuk 2).

Dat men in dit artikel kan lezen dat de rechten van de kinderen eveneens geschonden worden en dat "Les violations des droits humains des migrants ne sont pas isolées ni le fait du hasard. mais systématiques, elles semblent faire partie intégrante de la politique du gouvernement tchèque pour décourager les migrants et réfugiés d'entrer ou de séjourner dans le pays".

Dat de detentieomstandigheden vernederend zijn.

Dat de migranten zelfs dagelijks gefouilleerd worden om hen het nodige geld af te nemen om hun detentie te financieren.

Dat de kinderen eveneens opgesloten worden, en men kan in dit artikel lezen dat "Le droit international est clair : la détention de migrants doit seulement être utilisée en dernier recours. En ce qui concerne les enfants, le Comité des Nations Unies des droits de l'enfant a souligné que la détention des enfants uniquement sur la base de leur statut migratoire ou de celui de leurs parents est une violation, n'est jamais dans l'intérêt supérieur de l'enfant et n'est pas justifiable".

Dat deze informatie des te meer geloofwaardig en dus verontrustend zijn dat zij van de Verenigde Naties zelf en van het UNHCR afkomstig zijn.

Dat de tegenpartij de vaststellingen van deze artikelen niet aan de orde stelt, maar slechts meldt, zonder haar verklaringen met enig begin van bewijs te staven, dat deze opsluitingen niet actueel meer zijn en geen systematisch karakter vertonen.

Dat de tegenpartij verder in de bestreden beslissing nochtans erkent dat er in de TSJECHISCHE REPUBLIEK een risico bestaat dat de asielaanvraag van de verzoekster niet nauwgezet onderzocht zou worden, maar ook dat zij opgesloten zou worden.

Dat deze bekentenis van de tegenpartij des te meer verontrustend is dat zij de vrees van de verzoekster, maar ook de informatie van de UNHCR en van de NGO weergeeft.

Dat men tijdens een recente betoging tegen de vluchtelingen slogan's kon horen zoals "La Tchèque aux Tchèques" "L'Islam est mauvais" "Europe réveille-toi" (Stuk 3).

Dat men in deze artikelen eveneens kan lezen dat "Ces mouvements semblent gagner de plus en plus de popularité auprès de Tchèques dont 93% pensent que les réfugiés doivent être renvoyés dans leur pays d'origine, selon un sondage réalisé en août dernier".

Dat dergelijke informatie de verklaringen van de verzoekster bevestigen, die gewag maakte van een werkelijke antimoslim politiek in de TSJECHISCHE REPUBLIEK.

Dat de leider van deze politiek de President van de TSJECHISCHE REPUBLIEK is.

Dat de tegenpartij tevergeefs tracht de omvang van deze politiek te minimaliseren, aanvoerend dat deze President slechts een ererol zou hebben.

Dat hij echter een zeer belangrijke morele rol speelt en dat zijn houding de haat van de bevolking tegenover de geïmmigreerden en in het bijzonder de moslims aanwakkert.

Dat dit een duidelijk schending uitmaakt van artikel 5 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mensen en de Fundamentele Vrijheden dat alle arbitraire vrijheidsberoving verwerpt, evenals van artikel 3 van het EVRM die de onmenselijke en vernederende behandelingen verwerpt.

Dat de tegenpartij, die geen rekening houdt met de hierboven vermelde elementen en die zich ertoe beperkt aan te duiden dat de Tsjechische Republiek dezelfde internationale Verdragen als BELGIE bekrachtigd heeft en dat de fundamentele rechten van de verzoekers er bijgevolg nageleefd zullen worden, de in het middel beoogde beschikkingen, en namelijk de verplichting van uitdrukkelijke motivering schendt.

Dat de tegenpartij voor het overige zich tot een cliché-motivering beperkt, slechts verklarend dat de TSJECHISCHE REPUBLIEK dezelfde internationale Verdragen als BELGIE bekrachtigd heeft en dat zij zich ertoe verbonden heeft deze na te leven.

Dat dergelijke vaststellingen echter geenszins inhouden dat de Tsjechische overheden deze verdragen wel degelijk toepassen.

Dat uit wat voorafgaat blijkt dat, zonder dat de tegenpartij het op nuttige wijze betwist, deze overheden deze verdragen inderdaad niet toepassen.”

2.3.2.1. Wat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad allereerst naar de bespreking dienaangaande in het eerste middel. Bijkomend stelt de Raad vast dat gelet op de omstandige motivering die in de bestreden beslissingen is opgenomen inzake artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, waarbij ook wordt ingegaan op het door verzoekster in dit verband naar voor gebrachte betoog, eveneens dient te worden aangenomen dat deze motivering verzoekster in staat stelt kennis te nemen van de redenen waarom verweerder een reëel risico in deze zin niet weerhield. Ook op dit punt is aldus voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van de aangehaalde bepalingen of van de formele motiveringsplicht wordt andermaal niet aangetoond.

2.3.2.2. In de mate dat verzoekster aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de artikelen 3 en 5 van het EVRM zoals deze eveneens geschonden worden geacht door verzoekster.

2.3.2.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie

bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Uit een lezing van de bestreden beslissingen blijkt dat verweerder de bestaanbaarheid van de overdracht van verzoekster aan Tsjechië met artikel 3 van het EVRM is nagegaan, doch heeft geconcludeerd dat niet blijkt dat verzoekster door een overdracht aan Tsjechië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Verweerder stelt in dit verband allereerst vast dat verzoekster zelf in een bijkomend gehoor van 15 januari 2016 uitdrukkelijk aangaf geen enkel probleem te hebben met een overdracht aan Tsjechië en dit terwijl haar raadsman bij schrijven van 14 januari 2016 verzocht om de soevereiniteitsclausule toe te passen en de asielaanvraag alsnog in België te behandelen. Verweerder stelt vervolgens vast dat in dit schrijven wordt verwezen naar verklaringen van de Tsjechische president over immigranten en moslims en zijn deelname aan een anti-immigratiemanifestatie, om te stellen dat er geen garanties zijn dat verzoeksters asielaanvraag conform de standaarden zal worden behandeld en zij zal worden opgevangen conform de standaarden. Verder wordt aangevoerd dat asielzoekers in Tsjechië systematisch worden gedetineerd. In dit verband motiveert verweerder allereerst dat de president in Tsjechië een voornamelijk ceremoniële functie heeft en hij het regeringsbeleid niet bepaalt. Hij benadrukt dat de premier in Tsjechië de uitspraken van de president in duidelijke bewoordingen heeft veroordeeld. Verweerder stelt dat het feit dat een politicus dergelijke uitspraken doet, hetgeen ook het geval is in andere lidstaten, nog niet impliceert dat een overdracht aan Tsjechië een schending betekent van artikel 3 van het EVRM. Wat betreft het aangevoerde dat asielzoekers in Tsjechië systematisch zouden worden gedetineerd, merkt verweerder vervolgens op dat het door verzoekster ter staving hiervan bijgebrachte stuk "*Détention, alternatives à la détention, et expulsion*" betrekking heeft op mensen die aan de Tsjechische buitengrens en meer bepaald de luchthaven van Praag worden weerhouden en asiel wensen te vragen. Verweerder is van mening dat dit niet de situatie is van verzoekster, die op grond van een uitdrukkelijk akkoord met de Tsjechische autoriteiten en op grond van de Dublin III-verordening zal worden overgedragen aan dit land. Verder stelt verweerder dat de door verzoekster aangebrachte kritiek van de Hoge Commissaris voor Mensenrechten van de Verenigde Naties kritiek betreft op de vasthouding van immigranten louter vanwege hun hoedanigheid van immigrant en ook voornamelijk de omstandigheden in een welbepaald

centrum betreft. Verweerder is van mening dat uit dit stuk niet blijkt dat asielzoekers in Tsjechië systematisch worden gedetineerd. Hij stelt dat het gegeven dat de detentie van vreemdelingen in het algemeen in Tsjechië het voorwerp was van kritiek nog niet betekent dat moet worden aangenomen dat verzoekster en haar kinderen bij overdracht aan dit land het voorwerp zullen zijn van detentie. Verweerder wijst er vervolgens op dat Tsjechië zowel de Conventie van Genève van 1951 als het EVRM ondertekende, zodat ervan moet worden uitgegaan dat dit land het non-refoulementbeginsel en de uit deze verdragen voortvloeiende verplichtingen zal nakomen. Hij stelt ook dat er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat de Tsjechische autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals deze in Europese richtlijnen zijn vastgelegd, niet zullen naleven. Hij wijst er verder op dat Tsjechië onafhankelijke beroepsinstanties kent voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Hij stelt ook nog dat het loutere feit dat er opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van opvang en behandeling van asielzoekers in Tsjechië niet voldoende zwaarwichtig is om tot het besluit te komen dat er sprake zou zijn van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling. Verweerder stelt vervolgens vast dat verzoekster niet aangeeft dat zij of haar kinderen gezondheidsproblemen zouden hebben. Hij wijst er ook op dat zij in hun hoedanigheid van asielzoekers in Tsjechië wel degelijk de nodige zorgen of geneesmiddelen zullen kunnen verkrijgen. Verweerder wijst er ten slotte op dat de Tsjechische autoriteiten ten minste drie werkdagen op voorhand in kennis zullen worden gesteld van de overdracht.

In casu voert verzoekster aan dat de groep van asielzoekers in Tsjechië een groep zou uitmaken die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van onmenselijke of vernederende behandelingen.

De Raad benadrukt dat er hiervoor sprake dient te zijn van ernstige en bewezen motieven om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat verzoekster als asielzoeker die wordt overgedragen aan Tsjechië behoort tot de bedoelde groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

De Raad benadrukt allereerst dat verweerder wel degelijk op gemotiveerde wijze heeft geduid waarom de door verzoekster aangebrachte stukken voor hem niet volstaan opdat is aangetoond dat zij als asielzoeker een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM in Tsjechië. Zij gaat in wezen niet concreet in op deze door verweerder naar voor gebrachte motivering, en weerlegt deze aldus niet. Zij is aldus ook niet ernstig waar zij voorhoudt dat verweerder er zich toe zou hebben beperkt te verwijzen naar het gegeven dat Tsjechië is gebonden door dezelfde internationale rechtsregels als België, of tot een loutere "*cliché-motivering*", en geen rekening zou hebben gehouden met, of niet zou hebben gemotiveerd over, de door haar aangebrachte concrete bezwaren tegen een overdracht aan Tsjechië. Verzoekster betoogt verder als zou verweerder erkennen dat er een risico is dat haar asielaanvraag in Tsjechië niet nauwgezet zal worden onderzocht en dat zij aldaar zal worden opgesloten, doch dit betreft geen nauwgezette weergave van het standpunt van verweerder zoals dit naar komt uit de bestreden beslissingen. Hierin geeft verweerder aan dat volgens hem niet blijkt dat asielzoekers die, zoals verzoekster, op grond van de Dublin III-verordening en een uitdrukkelijk akkoord van Tsjechië worden overgedragen, zullen worden vastgehouden. Verder stelt verweerder enkel dat het gegeven dat er zich mogelijk nog bepaalde problemen voordoen wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers nog niet volstaat om aan te tonen dat er sprake is van een reëel risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Hij weerhield op basis van de gedragingen van de Tsjechische president nog geen reëel risico op miskenning van artikel 3 van het EVRM, omdat deze een voornamelijk ceremoniële functie heeft en het beleid niet bepaalt en de premier diens uitspraken in duidelijke bewoordingen veroordeelde. Dergelijke beoordelingen zijn op zich niet kennelijk onredelijk.

Verzoekster stelt dat volgens een verslag van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties de toestand voor asielzoekers in Tsjechië uiterst problematisch is, nu asielzoekers gedurende 120 dagen in een gesloten onthaalcentrum worden geplaatst. Een dergelijk verslag wordt door verzoekster evenwel niet gevoegd. Evenmin wordt verwezen naar enige weblink of enige titel of datum van een dergelijk verslag. Het bestaan van een dergelijk verslag wordt aldus niet aangetoond, minstens kan de Raad de inhoud ervan niet nagaan.

Verzoekster wijst verder op een webartikel van 22 oktober 2015 dat een weerslag vormt van een interview met een woordvoerder van de Hoge Commissaris voor de Mensenrechten van de Verenigde Naties en waarin de systematische detentie van migranten en '*vluchtelingen*' wordt bekritiseerd. Dit

betreft dezelfde kritiek van de Hoge Commissaris voor de Mensenrechten van de Verenigde Naties als deze door verzoeksters raadsman reeds werd aangebracht aan het bestuur bij diens schrijven van 14 januari 2016. In dit stuk wordt er gewag van gemaakt dat verschillende Europese transitlanden een restrictief beleid voeren ten aanzien van migranten en asielzoekers die trachten door te reizen naar de noordelijke Europese landen. Specifiek wat Tsjechië betreft, wordt er in dit verband melding gemaakt van een veelvuldige opsluiting gedurende 40 dagen, die kan worden verlengd tot 90 dagen, en dit in degraderende omstandigheden. Bedoeling is hierbij deze groep van mensen te ontmoedigen naar Tsjechië te komen. Hierbij is er ook sprake van de opsluiting van kinderen. De Raad stelt vast dat dit stuk specifiek handelt over de situatie van migranten en asielzoekers die in de loop van 2015 door verschillende Europese landen reisden op weg naar welbepaalde meer noordelijk en westelijk gelegen Europese landen. De miskennis van de rechten van kinderen waarvan hierin gewag wordt gemaakt, wordt ook enkel betrokken op deze detentie. Verzoekster, die met een visum uitgereikt door de Tsjechische autoriteiten het Schengengrondgebied heeft betreden en die in het kader van de Dublin III-verordening zal worden overgedragen aan Tsjechië, behoort op zich niet tot deze groep. Tsjechië heeft ook uitdrukkelijk verklaard verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekster. Dit door verzoekster voorgelegd stuk toont nog niet aan dat de Tsjechische autoriteiten ook asielzoekers die op grond van de Dublin III-verordening worden overgedragen systematisch zouden opsluiten, of dat er concrete gronden zijn om aan te nemen dat verzoekster bij overdracht aan dit land in detentie zal worden geplaatst. In het licht hiervan, stelt de Raad vast dat verzoekster door het louter hernemen van de kritiek van de Hoge Commissaris voor Mensenrechten van de Verenigde Naties nog niet aantoonde dat verweerder op incorrecte gronden of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat het een kritiek betreft op de vasthouding van immigranten louter vanwege hun hoedanigheid van immigrant en uit dit stuk niet blijkt dat asielzoekers systematisch worden gedetineerd.

Verzoekster betoogt daarnaast, onder verwijzing naar een tweetal persartikelen, dat er recent een betoging plaatsvond in Tsjechië tegen 'vluchtelingen' en dat een groot deel van de bevolking afwijzend staat tegenover 'vluchtelingen'. Het gegeven dat er racisme bestaat in Tsjechië en een groot deel van de bevolking afwijzend staat tegenover 'vluchtelingen' toont evenwel nog niet aan dat verzoekster in dit land als asielzoeker niet zal kunnen genieten van adequate opvangvoorzieningen of er niet zal kunnen terugvallen op adequate procedures inzake asiel en bescherming. Aldus blijkt nog niet dat de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM is bereikt en dat de bestreden beslissingen verzoekster zullen blootstellen aan een reëel risico op behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM.

Verzoekster wijst vervolgens andermaal op de verklaringen van de Tsjechische president en repliceert dat deze wel degelijk een zeer belangrijke morele rol speelt en zijn houding tegenover immigranten, en in het bijzonder moslims, wel degelijk de haat aanwakkert tegen deze bevolkingsgroep. Verzoekster betwist aldus evenwel niet dat de president het regeringsbeleid niet bepaalt en dat de premier in Tsjechië de uitspraken van de president in duidelijke bewoordingen heeft veroordeeld en er aldus vanuit de regering wel degelijk een tegengewicht wordt geboden. Verzoekster toont met haar betoog nog niet aan dat verweerder in deze situatie kennelijk onredelijk heeft gehandeld door te oordelen dat aldus nog niet voldoende blijkt dat er sprake is van ernstige en bewezen gronden om aan te nemen dat een overdracht van verzoekster aan Tsjechië een schending betekent van artikel 3 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat verzoekster niet aantoonde dat de algemene situatie voor asielzoekers die aan Tsjechië worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening een voldoende zwaarwichtige en op feiten berustende grond vormt om aan te nemen dat zij een reëel en actueel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM, zodat een overdracht naar Tsjechië strijdig zou zijn met dit verdragsartikel.

De Raad stelt daarnaast vast dat verzoekster ook geen begin van bewijs levert van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij overdracht naar Tsjechië, omwille van omstandigheden eigen aan haar geval, het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Verzoekster, die middels een Tsjechisch visum naar Europa reisde, had geen bemerkingen betreffende haar eerdere behandeling door de Tsjechische autoriteiten. Ook geeft zij niet aan te betwisten dat er geen redenen betreffende haar gezondheidstoestand, of deze van haar kinderen, voorliggen die een overdracht aan Tsjechië in de weg staan.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.3.2.4. Nu verzoekster niet aannemelijk maakt dat verweerder op incorrecte of kennelijk onredelijke gronden heeft geoordeeld dat de aangehaalde informatie betreffende vasthouding van vreemdelingen in Tsjechië niet de situatie betreft van asielzoekers die in het kader van de Dublin III-verordening worden overgedragen aan dit land, blijkt ook niet dat enige miskenning van artikel 5 van het EVRM kan worden weerhouden.

2.3.2.5. De Raad stelt, in het licht van hetgeen voorafgaat, vast dat verzoekster evenmin aantoonst dat verweerder is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

2.3.2.6. Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS